

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 234/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť K. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária G., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite sp. zn. ČVS: PPZ-38/BOK-ZA-2011 z 24. marca 2011 a uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XIV Gv 6/2011 zo 16. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. M. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2011 doručená sťažnosť K. M.(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite (ďalej len „ÚBOK“) sp. zn. ČVS: PPZ-38/BOK-ZA-2011 z 24. marca 2011 a uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. XIV Gv 6/2011 zo 16. mája 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Krajského súdu v Krakove (ďalej len „poľský súd“) sp. zn. III Kop 153/2010 z 21. januára 2011 bol sťažovateľ vydaný príslušným orgánom Slovenskej republiky na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Krajským súdom v Bratislave z 22. augusta 2006. Vydanie sa týkalo skutku, ktorý je predmetom konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 T 88/2008. Sťažovateľ po odovzdaní orgánom Slovenskej republiky vyhlásil pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie okresného súdu 29. apríla 2011, že sa nevzdáva uplatnenia zásady špeciality, podľa ktorej možno vydanú osobu stíhať iba za trestné činy, pre ktoré bolo povolené vydanie tejto osoby.

Uznesením vyšetrovateľa ÚBOK z 24. marca 2011 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ktorý nebol predmetom konania vedeného poľským súdom o vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Sťažovateľ podal proti uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodla prokurátorka generálnej prokuratúry uznesením zo 16. mája 2011 tak, že ju zamietla.

Sťažovateľ namieta, že týmto postupom a následne vykonanými úkonmi v trestnom konaní došlo k porušeniu zásady špeciality, ktorej uplatnenia sa nevzdal. Podľa názoru sťažovateľa *„V zmysle platného právneho režimu, ktorý rešpektuje aj Slovenská republika, je žiaduce, aby žiadosť o udelenie dodatočného súhlasu bola podaná ohľadom ďalšieho trestného stíhania pred tým, než trestné stíhanie začne, pretože v zmysle § 31 ods. 1 zákona o EZR, osoba, ktorá bola vydaná z iného členského štátu na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, nesmie byť v štáte pôvodu stíhaná, odsúdená, nemôže byť obmedzená jej osobná sloboda za trestné činy, ktoré spáchala pred vydaním, na ktoré sa európsky*

zatykáci rozkaz nevzťahoval. ... Ak teda chceli orgány činné v trestnom konaní Slovenskej republiky rozširovať proti mne trestné stíhanie za ďalšie skutky, mali požiadať o dodatočný súhlas cez príslušný súd, ktorý vydal na mňa, sťažovateľa, európsky zatykáci rozkaz a podľa vyššie uvedeného s ohľadom na zásadu špeciality až potom konať.“

Z tohto dôvodu sťažovateľ podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Generálny prokurátor mu prípisom č. k. XV/2 Pz 89/11-7 z 11. augusta 2011 doručeným jeho právneho zástupcovi 15. augusta 2011 oznámil, že nezistil porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo navrhovaný postup. Sťažovateľ zastáva názor, že tým vyčerpal dostupné prostriedky, ktorými sa mohol domáhať nápravy namietaného porušenia svojich označených práv.

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„1/ Uznesením Prezídia Policajného zboru SR, Úradu boja proti organizovanej kriminalite a Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava bol porušený článok 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy SR, v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Prezídia Policajného zboru SR, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor Západ, Oddelenie vyšetrovania zo dňa 24. 3. 2011, ČVS:PPZ-38/BOK-ZA-2011, ako aj Uznesenie Generálnej prokuratúry SR Bratislava, pracovisko Krajská prokuratúra Prešov zo dňa 16. 5. 2011 XIV Gv 6/2011.

3/ Generálna prokuratúra SR je povinná uhradiť K. M. trovy konania v sume 261,82 € (dvestošesťdesiatjeden EUR 82/100) do dvoch mesiacov od doručenia nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. G., B.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že trestné stíhanie vedené proti nemu na základe uznesenia vyšetrovateľa ÚBOK z 24. marca 2011 nie je vykonávané postupom v súlade so zákonom, pretože mu bolo vznesené obvinenie za trestný čin, pre ktorý nebol vydaný poľským súdom, a ešte pred tým, ako bolo požiadané o udelenie dodatočného súhlasu s trestným stíhaním za tento ďalší trestný čin.

Sťažovateľ sa z uvedeného dôvodu domáhal zrušenia právoplatného uznesenia vyšetrovateľa a uznesenia prokurátorky generálnej prokuratúry aj podaním návrhu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Generálny prokurátor jeho návrhu nevyhovel, o čom ho upovedomil prípisom č. k. XV/2 Pz 89/11-7 z 11. augusta 2011, v ktorom podrobne uviedol dôvody, na základe ktorých dospel k uvedenému záveru, pričom ako rozhodujúcu skutočnosť uviedol, že podľa zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov, ako aj zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (v znení platnom v relevantnom čase, pozn.), možno z cudziny vyžiadať len obvineného,

t. j. osobu, ktorej bolo pred jej vyžiadanim vznesené obvinenie, čo analogicky platí aj pri žiadosti o dodatočný súhlas na trestné stíhanie za ďalší trestný čin. Poukázal tiež na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 204/2011 z 3. mája 2011 (týkajúce sa iného sťažovateľa zastúpeného tým istým právnym zástupcom), podľa ktorého nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa nachádzajúceho sa v porovnateľnej situácii, keď úkony, ktoré boli vykonané po vznesení obvinenia pred udelením dodatočného súhlasu, boli v trestnom konaní zopakované po udelení dodatočného súhlasu.

Ústavný súd v súčasnom štádiu trestného konania nemá dôvod meniť svoj právny názor vyjadrený v označenom rozhodnutí. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry ústavný súd poukazuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Ústavný súd predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04), a preto v zásade nemá právomoc zasahovať do rozhodovacej právomoci orgánov verejnej moci v štádiu pred právoplatným skončením konania. Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií.

V zásade jedinou výnimkou z už uvedeného pravidla, podľa ktorého nemožno sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietať pochybenia orgánov činných v trestnom

konaní a v predmetnej trestnej veci konajúcich súdov pred právoplatným skončením trestného konania, sú rozhodnutia súdov vo väzobných veciach (IV. ÚS 330/2012).

Ústavný súd vychádzajúc z princípu subsidiarity svojej právomoci vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy preto odmietol sťažnosť sťažovateľa v súlade so svojou judikatúrou v obdobných veciach (napr. I. ÚS 286/09, I. ÚS 21/2010) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2013